

20 de setembre de 2013

Enric Duran i Félix Rodrigo presenten el fons de col·lectivització d'AureaSocial

Amb la sala gran d'**AureaSocial** plena de gom a gom, al carrer de Sardenya de Barcelona, unes cent quaranta de persones han pogut conèixer de primera mà, en boca de l'activista **Enric Duran** i el pensador **Félix Rodrigo Mora**, aquesta tarda de dijous 20 de setembre, la campanya del fons de col·lectivització d'AureaSocial, on se situen molts dels projectes de la **Cooperativa Integral Catalana**, que han de servir per a les necessitats bàsiques de les persones per a la transformació social. La campanya, amb el nom **Fem-lo Comú**, té com a objectiu la compra col·lectiva de l'immoble per evitar que se'l quedi el banc i garantir el desenvolupament del projecte de caire social i assembleari, un espai obert a la revolució integral.

AureaSocial és un projecte impulsat des de la Cooperativa Integral Catalana i la seva col·lectivització es coordinarà a través del Fons de Col·lectivització que ha creat **CASX** (Cooperativa d'Autofinançament Social en

Xarxa), una cooperativa financera que funciona sense interessos i s'organitza assembleàriament.

Per què AureaSocial

Enric Duran ha explicat com s'ha arribat fins aquí, quan ara fa un any la família que portava a terme activitats en aquest espai va contactar amb la CIC perquè no podien continuar treballant-hi i el van posar a disposició de la CIC perquè el pogués col·lectivitzar. Hi havien invertit 4 milions d'euros, amb una hipoteca de 2 milions d'euros, que amb l'arribada de la crisi no hi podien fer front. Es va iniciar un procés de transició que va comportar el lloguer al desembre de 2011 i una subhasta que va quedar deserta, amb què al març se'n va agafar la gestió i es van iniciar varis projectes de la CIC en l'edifici.

En aquest procés, el 16 de juny es va fer la inauguració oficial de l'espai i el projecte. El que es planteja, segons Enric Duran, com a única opció viable, és la compra cooperativa de l'espai (1.400 metres quadrats), amb la idea que a llarg termini és el més viable i realista, tot i que sembli molt ambiciós.

La CIC porta més de dos anys en funció, des del maig de 2010. És un projecte català de transformació social fora del sistema capitalista que intenta crear eines i recursos al marge del sistema dominant. La CIC té presència en molts indrets de Catalunya (ecoxarxes, nuclis, projectes). El que vam veure en aquest espai és que hi havia els recursos necessaris per dur a terme el projecte públic cooperativista, un embrió del projecte públic de la Cooperativa Integral Catalana en diferents àmbits: salut, educació, habitatge, autoocupació, etc.

Des de les primeres assemblees va quedar clar que els dos eixos vertebradors de la CIC eren els de la salut i l'educació, amb què han sorgit diversos projectes des del principi i a poc a poc es va anar bastint la idea del sistema públic per agafar forma la idea de les oficines que s'han anat concretant en relació als temes que es tracten. Així hi ha les oficines d'educació, de salut, de desobediència econòmica, d'habitatge... La idea bàsica del que plantejem, quan diem públic, és que han de ser accessibles per a totes les persones. És un caràcter

transversal dels projectes d'AureaSocial, per manera que encara que es pugui establir un preu en euros/ecos qui no pugui pagar tingui l'accés obert. Això és l'economia de la comunitat: totes les persones que formen part d'un projecte ajuden a fer-lo viable.

En aquest sentit, es xoca frontalment amb la propietat privada (hipoteques, lloguers) i/o de les administracions de l'Estat (per exemple els centres cívics, sota control polític de la política municipal).

La idea del fons de col·lectivització està pensada com una eina replicable per generar propietat comunal, per col·lectivitzar.

És important el caràcter obert i assembleari del procés, que no és neutre políticament i que és inclusiu, obert a la revolució integral, obert a les persones. A AureaSocial hi ha una assemblea general oberta a la comunitat el primer dimecres de cada mes a les 18:00 h.

La proposta de col·lectivització

CASX és un dels projectes sorgits en aquest context, sorgida el març de 2012, una eina per prestar a projectes autogestionats no només des de l'ètica i la cooperació, sinó també amb l'autogestió i la transformació social, sense interessos. La primera eina que es va posar en marxa va ser uns

dipòsits als que qualsevol persona se'n pot fer sòcia per aportar-hi capital, a retornar. Una iniciativa que va agafant forma i que aviat assolirà els 30.000 euros inicials previstos.

Una segona eina és la del fons de col·lectivitzacions. El que pretén és aplegar diners perquè es puguin convertir en un patrimoni col·lectiu, de bé comú, per manera que la propietat sigui de totes les persones que participen en la compra i, a través del procés assembleari obert, per a totes les persones que hi participin. S'han fet uns títols de col·lectivització per adquirir-los i que són recuperables. No són uns diners a fons perdut, ja que es poden recuperar a partir d'un relleu. Els títols són d'un mínim de 100 euros i, a partir d'aquí, de múltiples de 100.

El termini que tenim, per anar bé, és aquesta pròxima primavera, amb què el procés és progressiu i pot fer possible que tothom pugui aplegar aquests 100 euros per generar la propietat comunal. La quantitat final no se sap, tot i que la xifra de la subhasta deserta va ser d'1.400.000 euros, amb què es preveu que serà menys i com més força col·lectiva aconseguim, millor seran les condicions de compra.

És un repte molt gran, no sabem com acabarà, però l'hem de començar. Considerem que és el més coherent i el més pedagògic. Per això, entre d'altres, s'han pensat un seguit d'activitats i eines. Cal cercar persones que es puguin implicar a cercar-ne

d'altres que puguin participar en un projecte de caire ètic com el nostre. Cal cercar cómplices, perquè la majoria dels qui som aquí ja estem convençuts. Cada dijous, per exemple, a partir del 4 d'octubre, hi haurà una xerrada amb persones que puguin atraure públic potencial capaç de participar en la col·lectivització. Entre d'altres aquest octubre comptarem amb la presència de gent del **SAT**, **l'Escola dels Commons**, **Jordi Garcia (Adéu capitalisme)** i **Josep Pàmies (Dolça Revolució)**. El mes de novembre es farà un cicle sobre la salut, del qual s'informarà properament; desembre i gener es dedicarà a l'economia i l'ecologia amb, entre d'altres, Arcadi Oliveres o Teresa Forcadès. Molts divendres, també cada quinze dies, hi haurà activitats artístiques i musicals, amb la idea que, com aquestes, es puguin muntar d'altres activitats.

COL·LECTIVITZEM AUREASOCIAL

TÍTOLS DE COL·LECTIVITZACIÓ

REGLA TÍTOLS DE COL·LECTIVITZACIÓ, PERQUÈ AUREASOCIAL SIGUI DE TOTHOM I NO DEL BANC.

L'acció de col·lectivitzar un espai significa convertir-lo en un bé comú, obert a la comunitat i a la ciutadania, autogestionat i d'ús comú per a tothom, que s'organitza i col·lectivitzem segons els principis assemblearis.

Per què col·lectivitzar?
Perquè volem garantir que els projectes i les iniciatives cooperatives que estem impulsant es puguin desenvolupar en el temps, generant experiències d'èxit de manera integral (salut, educació, habitatge, alimentació...), i reforçant el procés de revolució integral.

femlocomu.aureasocial.org

AUREASOCIAL
FEM-LO COMÚ

Cal tornar al “nosaltres”, al fet comunal

Per què lo comunitari, l'associatiu, lo col·lectiu, avui?, s'ha preguntat Félix Rodriguez. Pràcticament, això ha desaparegut. La Revolució Francesa no admetia l'individu com a ésser social. L'Estat esdevé un monstre i l'individu queda sotmès. El límit és ara quan lo col·lectiu ja no té raó de ser. En aquest temps s'ha constituït una propietat privada que té un poder enorme. Vegeu les multinacionals. L'individu no hi pot fer res. Per tant, tots els projectes de recol·lectivització són projectes de resocialització.

“El fet comunal, en l'antigor, donava lloc a una vida social molt rica”, diu Félix. “L'abril vaig ser a Sort i vaig parlar del comunal i una persona va parlar, amb gran saber, del comunal català. Va ser un exemple directe d'una persona de la terra que en tenia un coneixement exhaustiu, però, per contra quasi no havia explicat mai a ningú. Hi ha doncs una història amagada per la burgesia”, conclou el pensador.

Segons ell, vivim un moment en què es destrueix l'ésser humà, perquè els projectes del poder s'aboquen a això, precisament. Ens imposen l'individualisme, però l'Estat no s'individualitza. Hem de crear el nostre cos social, però no jerarquitzat. Cal cercar camins per a la transformació integral amb l'impuls cap a allò col·lectiu, des de l'afecte. L'ajuda mútua no es practicava per necessitat, sinó per bastir

una societat agermanada per llaços intensos de germanor. L'ésser humà està fet per a la mescla de l'individual i el col·lectiu.

L'Estat cada cop és més fort i el poble cada cop més feble. L'Estat té un poder de domini creixent. Si l'Estat és tot el poble no és res. Si el poble és tot l'Estat no és res. Cal rescatar l'existència col·lectiva, un “nosaltres” que és l'únic que pot canviar una societat corrompuda i degradada fins a l'extrem. Quan ens retallen com a subjectes fisiològics, és pitjor que qualssevol retallades econòmiques. Vivim en una societat de l'odi: en el nostre odi està la seva salvació. A la ciutat no tenim una base subjectiva des d'on constituïr-nos per al col·lectiu, però si creem petits espais comunals ja fem camí.

El darrer invent de destrucció és l'anomenat estat del benestar. Paguem perquè els mercenaris de l'Estat maneguin les nostres vides. La societat ha de basar-se en la intervenció de l'individu, i no delegar-ho a l'Estat. No hi ha conquestes socials. Amb el que paguem a l'Estat (uns 8.500 euros per persona) podríem autogestionar-nos perfectament. Cal recordar que les bases de l'estat del benestar les trobem en una llei franquista de finals dels anys seixanta.

Som, gràcies a la intervenció de l'Estat: inútils, inintel·ligents, incapaços de fer front a les dificultats reals, a l'autogovern, etc.

Creem un sistema col·lectivista, no per viure millor, sinó per elevar-nos transcendentalment com a éssers humans i ocupar-nos de les nostres necessitats espirituals. El subjecte natural autoconstruït s'ha destruït.

Anem a la societat post-humana: en què l'humà queda enrere.

Quan l'estat del benestar apareix com estat depredador, hem de veure en el nostre interior quins elements d'egotisme i d'incapacitat hi ha que ens impedeixen a assumir formes de vida col·lectiva.

Per exemple, el fet de treballar avui en dia. El treball assalariat ha abastat el seu màxim nivell de mortaldat i cal acabar amb ell perquè significa la destrucció completa. No es pot acceptar un anticapitalisme que accepta el treball assalariat.

La responsabilitat individual és l'altra cara de la responsabilitat col·lectiva. Cal construir subjectes de qualitat. Tenim segles per davant per fer-ho.

Els projectes cooperatius han de comptar amb el factor de la consciència. Cal entendre com s'organitza una societat que és associativa, tal com s'ha encarregat de fer l'Estat.

aureasocial.org